

BUDAPESTA
Duminica 25 Martiu st. v.
6 Aprile st. n.

Va esti joi'a si duminec'a.
Redacțiunea: *Strad'a
arborelui verde nr. 12.*

Nr. 23.

ANULU XV.
1879.

Prețulu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de ann 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

S u l t a n i t i ă .

Comedia în 5 acte.

(Urmare.)

Sultanitia : Lasa-ti glumele pentru alta-data ! Si spune-mi acasa-i dl Dimbovitianu ?

Jonitia : Atâta totu ?

Sultanitia : Da.

Jonitia : E acasa. Si-apoi ce mai poftesci ?

Sultanitia : Sè mi-l chiâmi nitielu aice ! Am sè-îdiciu o parechia de vorbe. Dar baga de sèma, că nu cumva sè afe ast'a si dómn'a !

Jonitia : Întielegu. Hehehe ! Întielegu !

Sultanitia : Ce întielegi ?

Jonitia : Tóta pricin'a.

Sultanitia : Ce pricina ?

Jonitia : Dar nu te face cu bóla, babo ! Însedar cerci sè me faci prostu. Îndata am priceputu tóta tré-b'a. Numai atâta sè-mi spunî, e tinera sèu betrâna ?

Sultanitia : Cine ?

Jonitia : Aceea dela care vîi acuma.

Sultanitia : Eu vinu de-acasa dela mine.

Jonitia : Se póte, că tocmai acuma vîi de-acasa. Dar precum sórele stâ pe ceriu, asiá e de adeveratu, că altu cineva te-a tramisu aice. Sîm mai betrânu, decâtu sè me poti însielá. Sciu că vîi dela vr'o cocóna si-aduci o scrisóre stapânului meu. Asiá-i obiceiul aice la Bucuresci.

Sultanitia : Hahaha !

Jonitia : Vedi că am ghicitu ! Nu însedaru sîedu atâta timpu în orasiul acesta, a trebuitu sè 'nvetiu macaru atâta. Am avutu destule privilegîri sè vedu asemenea lucruri.

Sultanitia : Dar te însieli.

Jonitia : Ce-i dreptu, la cas'a nóstra înca n'am vedîutu. Dar dracul nu dórme . . . Apoi bine, nu te mai întrebu, ci me ducu sè-ti tramitu pe stapânul meu . . . Dar nu gândî, că m'ai pacalitu ! (Iese.)

Scen'a III.

Sultanitia singura.

Acusi vor fi sîese óre ! Nu mai este nici unu minutu de perdutu. Trebue sè vorbescu numai decâtu cu Dimbovitianu, căci la din contra tóte combinațiunile mele se vor nimici . . . Dar iéta vine cineva !

Scen'a IV.

Sultanitia si Vasilie.

Sultanitia : Dumnedieu sè te bine cuvinteze, co-

conasiule ! Aibi îndurare de-o veduva lipsita de ajutoru !

Vasilie : (I dà unu daru.) Iéta !

Sultanitia : Multiamu. Dumnedieu sè-ti deie norocu si fericire ! (Vasilie pléca mai departe.) Dar nu me cunosci ?

Vasilie : (Se rentórcè.) Dar de unde te-asîu cunosce ? Nu tînu minte sè te fîu vedîutu.

Sultanitia : Dar vino mai aprópe !

Vasilie : (Se apropia.) Ah ! dta esti, dómna Sultanitia ?

Sultanitia : Eu. Asiá dara că m'am mascatu bine ? Nici dta nu m'ai recunoscutu.

Vasilie : Cine te-ar si recunosce ? ! Escelentu esti mascata ! Dar ce va sè dîca costumul si rolui acest'a ?

Sultanitia : Ele facu parte din intrig'a ce am întreprinsu în favorul dtale.

Vasilie : Pentru mine, dta aduci unu sacrificiu atâtu de mare ? Dar gânditu-ai la ce te-ai espusu ?

Sultanitia : Ba. Când este sè creâmu fericirea cuiva, nu póte fi vorb'a sè cumpenimu sacrificiile, ci numai sè le aducemu.

Vasilie : O ! câtu esti de buna ! (Vré sè-i sarute mân'a.)

Sultanitia : Lasa-me, rogu-te ! Ar puté sè ne védia cineva, si atunce nu numai dta ai ajunge în o stare comica, sarutându mân'a unei cerşitóre betrâne, dar si succesul rolului meu s'ar periclitá cu deseversire.

Vasilie : Dar celu puçinu speru, că rolul dtale nu va fi pré lungu !

Sultanitia : Nu. Sîm si eu mai egoista decâtu sè debutezu timpu mai îndelungatu în costumul acest'a. Rolul meu e scurtu. Are sè dureze numai câteva minute. Aşteptu pe unu domnu, voiî vorbí cu dènsul, si-apoi me voiî retrage de pe scena.

Vasilie : Asiá dara me ducu.

Sultanitia : Unde mergi ?

Vasilie : Mai poti întrebá ? La Zoe.

Sultanitia : În adeveru, puteam sè sciu ast'a, fîra sè te fîu întrebatu. E bine, cum se afla ea ?

Vasilie : Bine si reu — totu-odata. Bine, pentru că vede, că parintele ei se înstrainéza din ce în ce mai tare de Octavianu ; si reu, pentru că mama sa este încântata de elu. Si fiindu că dèns'a scíe, că în casa se întempla totu-de-una ceea ce voiesce dómn'a Smaranda, se teme că si de asta-data se va realisá dorint'á ei, si atunce ea va trebui sè se marite dupa Octavianu.

Sultanitia : Va sè dîca dlui Dimbovitianu i cam trece pof'ta d'a avé pe Octavianu de ginere ?

Vasilie : Da. Dilele trecute dânsul a vorbitu cu mine în tonu fôrte confidențialu ; mi-a spusu apriatu, cã Octavianu nici decãtu nu-i convine ; si cã s'ar bucurã tare, decumva caus'a s'ar puté complaná asiã, cã Zoe sè fia a mea.

Sultanitia : Asiã a vorbitu dânsul ?

Vasilie : Asiã !

Sultanitia : E bine, junele meu amicu, te felicitu ! Déca si Dimbovitianu voiesce, dta vei fi fericitu.

Vasilie : Dar este o pedeca fôrte mare.

Sultanitia : Ce ?

Vasilie : Înderetnic'ã dnei Smaranda. Dupa ce dl Dimbovitianu mi-a marturisitu, cã dânsul doresce din tóta ânim'a, cã Zoe sè fia a mea, numai decãtu a adausu, cã dorint'ã lui a datu de o stavila. „Soç'ã mea — îmi dîse elu — e de parere contraria, ei i place Octavianu.“

Sultanitia : Pentru cã la prim'a convenire i-am dîsu niște complimente. Tocmai asiã planuisem si eu. E bine, si-apoi ?

Vasilie : „Si ea sustîne cu tarã, cã Zoe trebuie sè marite dupa Octavianu.“

Sultanitia : Dar speru, cã dl Dimbovitianu se opune.

Vasilie : Se opune, dar . . .

Sultanitia : Elu este barbatul în casa . . .

Vasilie : Da, da. Dar în tôte casele se afla barbatu, cu tôte aceste înse în cele mai multe femeile domnescu.

Sultanitia : Va sè dîca ?

Vasilie : Dl Dimbovitianu mi-a descoperitu cu sinceritate, cã a încercatu tôte mijlócele de complanare, înse n'a reeșitu ; soç'ã lui tîne mortîsiu la voint'ã ei. Deci, ori câtu de tare ar dorí dânsul legatur'a mea cu Zoe, se teme, cã nu va isbutí, decumva cineva nu-i va vení întru ajutoru.

Sultanitia : E bine, voiu vení eu. Tocmai pentru acést'a am venítu acum aici.

Vasilie : Asiã dara dta ai sciutu . . .

Sultanitia : Cã Dimbovitianu nu va avé destula tarã ? Da, am sciutu. Deci mi-am propusu sè i-o otîlescu. Scéi dta prin ce putemu deșteptã curagiu si în barbatií cei mai fricosi ?

Vasilie : Sîm curiosu sè aflu.

Sultanitia : Prin stêrnirea gelosiei lor.

Vasilie : Ce mijlocu ingeniosu !

Sultanitia : Si totusi simplu. Pâna când barbatul are încredere în soç'ã sa, adeca pâna ce nu e gelosu, pân'atunce apróba tôte faptele ei, se supune dênsei orbisiu, pe scurtu — ea póte sè domnésca asupra lui ; îndata-ce înse farmecul acestei încrederei începe a se sterge, si nencrederea — adeca gelosia — se furisíeaza pe nesimtíte în ânim'a lui, dânsul începe a-i cumpení tôte vorbele, a-i criticã tôte faptele, atunci apoi de multe ori i se ivescu pareri contrarie acelora ale soçiei sale, din manifestarea acestor pareri urméza unele vorbe mai aspre, aceste se degradéza în niște certe, cari esplodéza violentu si producu o revoluțiune ce scutura jugul femeiescu, în momentul acela barbatul devine liberu si începe sè domnésca elu în casa.

Vasilie : Dar îsi platesce scumpu domn'ã.

Sultanitia : Ai dreptate. Barbatul îsi cumpera domnirea pe pretiu fericirii sale. Iéta dara unu motivu ponderosu, pentru cã elu sè remâna sub domnirea femeiesca ! . . . Dar sè revenimu la obiectu !

(Va urmã.)

IOSIFU VULCANU.

Doru de dusu.

ate vântul, bate tare,
Bate dela resaritu,
Si-mi aduce doru de mare.
Doru de lungu caletoritu.

Duce-m'asîu atunci în lume,
Fãra sè me mai oprescu,
Prin pustiuuri fãra nume,
Mari cã golu-mi sufletescu !

Duce-m'asîu viét'ã tóta,
Cã s'o scapu de al ei chinu,
Pâna 'n lumea cocalalta
D'unde cei dusi nu mai vinu.

Si-atunci pe pamântu, atunci
Acel caru m'au iubitu,
Sè însemne cu o cruce
Locul unde m'am opritu !

T. SIERBANESCU.

Maritata si totusi fãra barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —
(Urmare.)

Ea întrepruse vorbirea în suspine.

— Ast'a n'am meritãto, Paulino ; spune-mi dara si motivele, déca e cã sè te parasescu în ór'a a unu spre-diecea. Asta e unu ce fôrte durerosu, crudelu, si mai amaru decãtu mórtea.

Nici odata nu l'a vedíutu ca atãtu de mișcatu, si cãdiu în genunchi înaintea lui.

— Iérta-me, oh iérta-me, si sè scéi, cã eu nu am refusat pe atãtia din superbia si indiferentismu, nu sîm démna de respectul teu si al ori carui omu de omenia. Nainte de siese ani fui legata de unu barbatu prin legaturile cele mai sacre, carele atunci precum credeam eu, va parasí pentru totu-de-una Angli'a. În diu'a acea, nainte de ce plecai eu dela Clanroland, în diu'a acea, când prim'a óra m'ai peșitu, cetíi în unu jurnalul strainu anunierea despre mórtea acelu barbatu. Nu sciu déca l'am iubitu, înse nimicu în viét'ã mea nu m'a mișcatu atãta, cã acea scire despre mórtea lui. În primaver'a urmatóre conveniramu iérasu si ne logodiramu. Me credeam libera si cugetam cã-mi va fi o problema usióra, a iubi pe unu barbatu atãtu de nobilu cã tine. Ai meritatu si mai multu, ambițiunea mea se pedepsí amaru. Oh, Rudolf, Rudolf, cum sè-ti spunu, în acést'a séra observai, cã acelu barbatu, de carele sîm legata si de care nu me potu desface, chiar de asîu si voi, traiesce si se afla în Londra.

Vocea ei se frânse, ea-si ascunse faciã în mâni. Totu înca îngenunchia înaintea lui. Fãra nici o mișcare, fãra întreprumpere o ascultã elu. Faç'ã lui devení totu mai palida. Si când se întrepruse ea, ânim'a lui cea nobila si mare se emoționã în favórea ei. Ea póte cã a fost nedrépta, înse elu o iubiã.

— Redica-te, Paulino, numai naintea lui Ddienu se îngenunchie.

— Nu, lasa-me sè zacu naintea ta în pulvere ! Tu nu me poti iertã, m'ai compatimí înse, de ai scéi ce suferu.

— Te compatimescu, Paulino. Redica-te !

Ea ascultã.

— Acést'a e totul ?

— Da.

— Tu esti legata de acelu barbatu, despre carele ai vorbitu, si trebuie să te mariti?

— Nu me mai maritu, ci voiu parasî Angli'a, si nu-l voiu mai vedé nici odata.

— Tu dara nu-l iubesci? — o întrebà elu si simtî de nou o sperantia în peptul seu.

Ea privi în jos, si voi să plece.

— Asculta-me Paulino, iubesci pe acelu barbatu?

— Elu credu, că-l iubescu.

Eu tacu momentanu; nou'a sperantia disparu.

— Tu-l iubesci si voiesci să-l parasesci; nu voiesci să-i fi soția nici odata? Nu mi-ai împartașitu totu, Paulino, înse nu te întrebă mai departe, si-ti redau cuvântul. Femeia acea, acărui ânima bate pentru altul, este mie neapropiavera, si cu atât mai puțin asiu cugetă să te ieu de soția, că si când ai fi deja cununata. Voiu cercă să fiu dreptu si să te iertu, de si e reu, că nu mi-ai spusu tôte înca la începutu, înse nu puteai săi înainte aceste evenimente. Fia-mi secretul teu sacru, si lumea să audia numai atâta: că tu ai desfacutu logodnia noastră, pentru că nu me puteai iubi, si ai facutu acést'a din dreptate cătra mine. Permite-mi dara acum a te conduce ierasi în sala!

Ea nu se opuse. Nici odata în vietii ei nu l'a admiratu si pretiuitu atâta, că în momentu despartirii. Cum tractau toti cu ea de nobilu, si cum se despretiuia dâns'a pe sine pentru nedemnitata ei!

Ei pașira prin încaperile vile, si nimenea nu observà vr'o schimbare. Paulina erà înca totu palida, esprintia înse o învetia a se scî predominî.

Marquisul o conduse la locu si i întinse mân'a:

— Voiesci să-mi dici acum unu adio, Paulino?

Si acea erà ultim'a ôra, că vorbi elu astfel cătra ea. Ea se uità la elu si vediu în fația lui o paliditate nenaturala.

— Eu mâne plecu si mergu la Afric'a, — continuà elu; — si de ôrece nu toti cei ce mergu acolo se si reîntoreu, asiu dori să-mi dici unu adio si să-mi poftesci caletoria fericita.

Ea i întinse mân'a.

— Adio!

O durere nespusa se vediu în fația ei; înca o strîngere de mâna, si acelu barbatu, dupa carele erà ea să se marite în trei septemâni — a parasit'o pentru totu-de-una.

O dorintia nedumerita, spre a fugi si a se ascunde de tóta lumea, o cuprinsese. Unde erà Mrs Galbraith seu Sir Hugo? Ea își aruncà privirea cautându prin multime, si ierasi vediu pe Guido Carls court, carele acum se apropià de ea însoțitu de Mrs Atcherly.

— În trei septemâni se vor cununà, — i enară acea dama, — si eu speram odinioara, cumca — înse dta Guido ai fost unu nimernicu si Lordul Heatherland i va fi unu soțiu mai bunu, decâtu ce ai fi fost dta.

— Nu me calumnià, Mrs Atcherly, — rise Guido; — eu în acelu restimpu de absentare am întorsu vr'o câteva foi ale vietii, si ori care ar avé fericirea a fi Mrs Carls court, s'ar numerà cea mai fericita în secul ei. Pentru Miss Lisle înse nutriam totu-de-una cea mai adâncă si mai fàra sperantia admirațiune.

Ea audî acele cuvinte usiôre si ânim'a i se împe-tri si revoltà. Cum putea elu să vorbésca astfel despre ea, dupa ce venirea lui i-a atacatu în modu nimicitoru tóta vietii ei? Ea îl privi aspru si rece.

— Ce suprinde, copila draga! — dîse Mrs Atcherly cătra ea, — aci îti aducu pe celu înviatu din

morti, pe fiul retacitu. Credu că nu e trebuintia între voi de nici o recomandare.

— Credu că nu, — respunse Guido salutându-o.

Paulina nu-i întinse mân'a, pe fația ei nu se vedea nici unu surisu de cunoscintia. Ea se închinà salutându si vocea ei erà tocmă asià de rece că ônsasi fiintia ei.

— În adeveru e o suprinde, pentru că eu cetti înainte cu câteva luni în o foia americana scirea despre mórtea lui Guido Carls court.

Recel'a ei nu facu nici o impresiune asupra lui, el statu liniștitu si se parea a fi indiferent, ori i suride mirés'a Marquisului de Heatherland, ori nu.

Si ea observà aceea si se mahni.

— Când ai sositu dta?

— Abia astadi, si-mi luai cutesantia pe bas'a amiciei vechi a veni aici, pentru că doriau a conveni cu dta.

Ochii ei schintiau, ier buzele ei tremurau.

— Cu mine? Ce ai avé dta să-mi spuni?

Elu surise la privirea si vocea ei.

— Nimicu ce s'aru tîné de mine, fii liniscita! Eu vinu că trimisul unei a treia persône, pentru care speru, că si fiitorea ducesa de Clanroland se interesedia.

Ea fàra voia își rupse batist'a pretiôsă, si i se parea că nu pôte mai multu resistà fortunelor simtîemintelor ei contradicatore.

— În cercul cunoscutilor dtale, Mr. Carls court, nu cunosc pe nimenea, pentru care macaru câtu de puțin m'asiu interesà.

— Nu? — si ierasi început elu a suride, — nici pe colonelul Hawksley?

— Tatalu meu! — dîse ea mai strigându, — ce ai să-mi spuni despre elu?

— Scieam că te vei interesà. Colonelul e aici, Miss Lisle, si eu sîm tramisul lui.

— Tatalu meu aici! oh, condu-me îndata la elu!

— Reculege-te, Miss Lisle; îndata nu se pôte, presintia lui trebuie să remâna secreta; si Sir Hugo si famili'a lui să nu scia despre acést'a nimicu. Acést'a epistola îti va spune tôte. Ascunde-o, ieta că vine Mrs Galbraith.

Ea ascunse în graba pretiôsă hârtia în bușunariu.

Cu unu surisu amicabilu se apropià Mrs Galbraith si salutà pe Carls court, carele dupa o scurta conversare se închinà cu grația si se retrase. Cu nepuse simtîeminte privi Paulina dupa elu, si vediu cum dsiôr'a casei, Lady Edith Clive alergà naintea lui salutându-l cu bucuria.

— Eu voiescu să mergu acasa, Mrs Galbraith.

— Bine, fiic'a mea, dara unde e Marquisul?

— Elu s'a dusu de multu. Te rogu spune să vina trasur'a!

Mrs Galbraith se mirà. Ce se însemnedie acést'a? Pentru ce s'a dusu elu? Unde s'a dusu?

În acelu momentu veni si Sir Hugo palidu si iritatu.

— Scii tu cine a venitu? — siopti elu Paulinei.

— Da.

— Si ce să facemu? Pentru Ddieu ce e acum de facutu?

— Sè mergemu acasa, si dta Sir Hugo să nu mai vorbesci astadi cu mine, eu nu potu mai multu suferi.

Elu abia acum observà paliditatea feției ei si ochii ei înflacarati, si o conduse la trasura fàra a mai grai unu cuvântu.

(Va urmà.)

S A L O N U

Calindarul septemănei.

Dumin.	25	6	G. 6 Florii. Buavestire. s. m. Pelag.
Luni	26	7	adun. arch. Gavriil, 26 mm. din Goția.
Marti	27	8	c. ma Matrona, cc. pp. Ciric, Eutiche.
Mercuri	28	9	cc. pp. Ilarion N., Stefan, s. m. Lidia.
Joi	29	10	cc. pp. Marcu, Eustațiu, s. m. Ciril.
Vineri	30	11	c. p. Ioan Scar., pr. Ioan, s. m. Euvul.
Samb.	31	12	cc. pp. Ipațiu, Acaciu, s. Veniamin D.

În postul mare.

— Schițe din Paris, de *Gustav Droz*. —

I.

Predicația.

Credincioșii se 'mbulzesc pe treptele bisericeii; îmbracamintele deja de primăveră strălucesc la soare, șlepurile lungi ale toaletelor matura pravul, penele și primele flutură în vântu, clopotul sună cu pietate și trasurile sosesc încetu; din ele se coboară pe lespedele de pētra dōmnele lor, cele mai evlavioșe și mai nobile în acelu patraru de orasiu; apoi trasurile se înșira în mica departare, și își arēta însemnele.

Dēca vrei sē-ti capeti locu bunu, grabesce, fă-ti cale prin mulțime, căci astadi abatele Gēlon va predicā despre abstinētia, și dēca predicā abatele, e totu atāta, că și cānd ar cāntā Patti.

Întra, dōmna, treci prin us'ă tripla, care se întōrce a lene în tîținele sale; atinge iute per'ă cu apa sfințita a betrānului evlaviosu, și fă-ti o mica și încāntatōre cruciulitā, care nu pōte sē-ti peteze primele.

Audi acēsta șioptire fina și eleganta?

— Buna ȃiu'a, ānim'a mea!

— Buna ȃiu'a, mitutic'a mea. Elu iērași va predicā despre abstinētia! Ai locu?

— Am, am, vino cu mine!

— Acēst'a-i renumit'a peleria?

— Asta; dōr' ūti place? e cam pasarēasca, nu-i asiā? Dōmne, ce de ōmeni! Dar unde-ti e barbatul?

— Ce! pasarēasca? e admirabilu de frumōsa! . . .

Barbatul meu si-a cuprinsu locu în alta parte; elu a plecatu de-acasa înainte de mine; dēnsul e deja unu adeveratu ascetu; la dejunu vrē sē mānce radita și linte!

— Ce dulce māngaiere pōte sē fia pentru dta!

— Sē nici nu mai vorbimu despre elu! . . . Vino dupa mine . . . Privesce! iēta colo siede Luisa și Ernestina . . . Serman'a Luisa; ēn privesce-i nasul! Nimene nu crede, cā dēns'a bē numai apa . . .

Si aceste dame înaintāndu, cu unu felu de elegantiā înualta restōrna scaunele.

Ajungēndu la locurile lor, ele cadu în genunchi pe genunchiatoru; de sub velu, arunca o privire duiōsa, adānca, umeda și plina de pietate, spre altarul de frunte, apoi își ascundu fechiele în manutiile lor manusiate.

Dōue minute ele se adāncescu cu pietate în Domnul, apoi ocupa locu, își arangēza cu cochetaria legaturile peleriei lor, mai apoi ieu în mână cāte unu lorgnettu auritu, arunca o privire asupra mulțimei, și totu netedīndu crețielele atlasului ce nu voiesce a se face netedu, presaru în drēpt'a și în stāng'a niște salutari adorabile, însoțite de niște surisuri încāntatōre.

— Bine te affi, mitutic'a mea?

— Pré bine, mulțiamu. Vedi cōlo între cele dōue

lumini pe Luisa și pe dn'a C.? Dar cum pōte cineva sē vina la biserica astfel sulemenita?

— Oh! eu nici odata n'am crediutu seriosu gestiularile sfințe ale dnei C. . . . Șcii, ce e s'a întēmplatu? Cunosci istoria parietelui italianu? Ti-o voiu povesti mai târđiu. Ah! crisiicul!

Crisnicul în adeveru se ivesce. Elu pregatesce scaunele, tocmesce lavit'ă mica, apoi se retrage și face locu abatelui Gēlon, care în cātu-va e palidu de postire; dar și acuma, cā totu-de-una, e plinu de demnitate, elegantiā și pietate. Unu momentu, publicul ascultatoru face nitielu șgomotu, pāna ce se asiēza cu comoditate. Apoi se face iērași liuisce, și toti ochii se lipescu cu pietate avida spre faț'a oratorului. Acesta, cu ochii fisati spre ceriu, stā dreptu și nemișcatu; în privirea lui inspirata se reflectēza o bucata de raiu; frumōsele lui mâni albe se odihnescu a lene pe catifēu'a roșia a amvonului. Elu aștēpta cāte-va mominte, apoi tusiesce de dōue ori, își scōte basmēu'a, își împinge la o parte caciul'a coltiurata, și plecāndu-si corpul înainte, cu acelu tonu blāndu, linu, convingatoru și adorabilu, de care dta esti înamorata, pronuncia primul cuvēntu al predicațiunii:

— „Dōmnelor!”

Numai atāta dice și iēta deja tōte ānimele sânt ale lui. Elu își trece încetu privirea sa lina asupra auditoriului, și acea privire petrunde și atrage, apoi dupa cāteva cuvinte latine (are bunul tactu sē le traduca la momentu) continua astfel:

„Ce este abstinētia, spre ce scopu e abstinētia și ce ne face capabili de abstinētia? Iēta, damele mele, cele trei puncte, despre cari am sē vorbescu!”

Își sufla nasul, scuipa, tusiesce, unu fiuru sântu trece tōte spiritele — ce va dice? admirabilu sujetu, sē fimu atenti!

Asiā dara, dōmn'a mea, cā ānim'a dtale s'a adāncitu în pietate, și în momentu acesta simțiesci adeverat'a sete a abstinētiei și a abnegațiunii de sine?

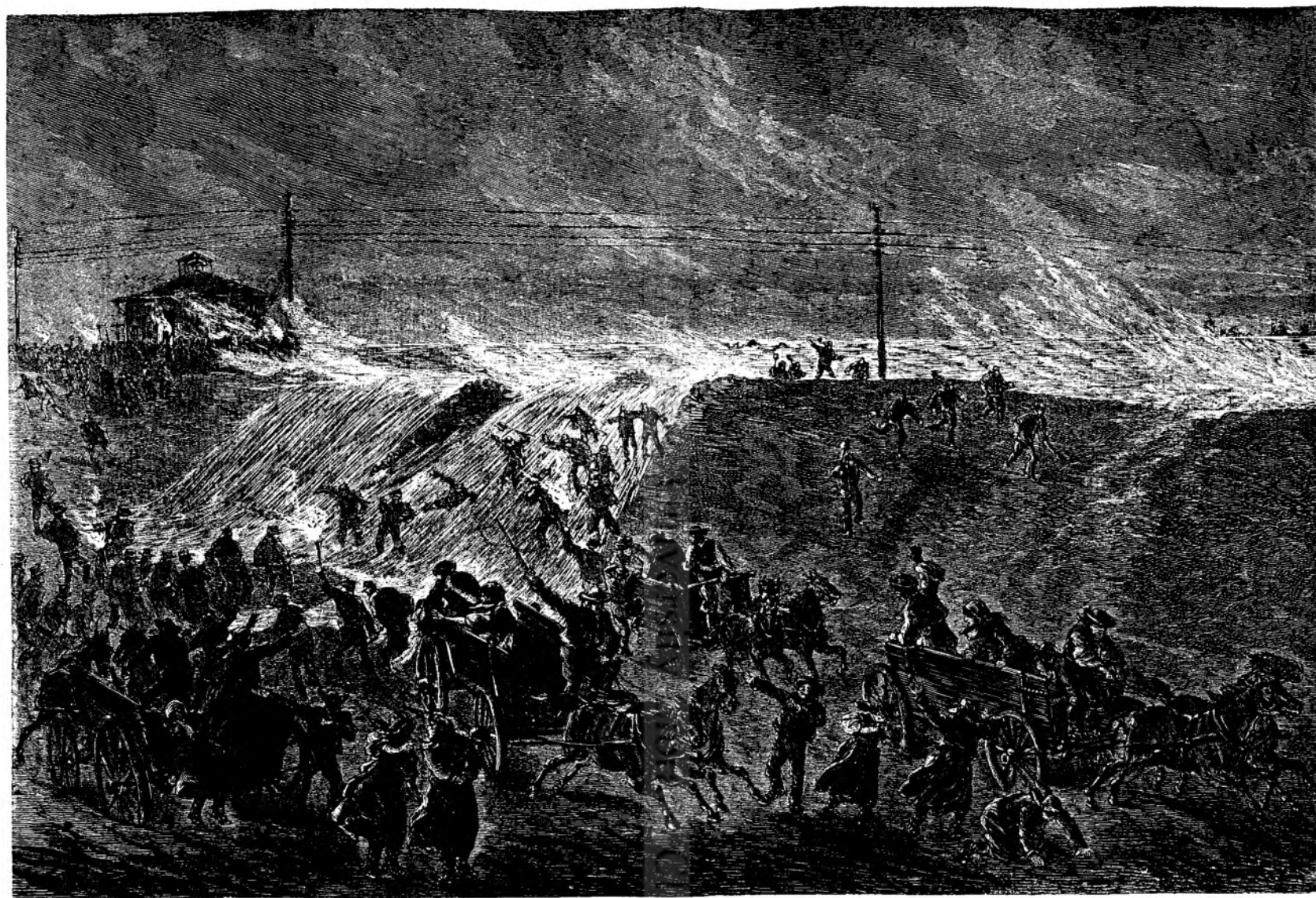
Locul sântu e adumbritu de o întunecime fantastica, ceea ce sēmena aceleia care domnesce în budoarul dtale și care stērnesce melancolia.

Unu doru inesprimabilu și visatoru ūti cuprinde sufletul. Vocea acestui betrānu frumosu și onorabilu, în acēsta linisce bisericesca adānca, suna ademenitoru și ceresce. Tōte cuvintele lui sânt repetite de niște echouri tainice în adāncimile bisericeii și în întunecimea sanctuarului candelabrele aurite scilipescu cā niște petre scumpe. Ferestile cu gratii antice și înzestrate cu embleme de odata începu a luminā, lucōrea de soare respāndesce radiile sale late în interiorul bisericeii. Dōra s'a deschisu ceriul? Dōra spiritul sântu se coboară la noi?

Si leganata încāntatoru în fantasile dtale evlavioșe, privesci cu fanatismu arabescurile caprițioșe, cari se perdu în columnele gigantice ale bisericeii, și admiri minunatele tēvi ale organei de o suta de tonuri. Credint'ă-ti din copilaria, nutrita cu pietate, de odata ti-se redestēpta în ānima . . . aerul e înca înbalsamatu de restul fumului de tamānia. Stēlpzii de pētra se 'naltia în înnalțimea nemesurata și de pe firmamentul cerescu se ūtinde jos lamp'a de aur, care respāndesce și lēgana în aeru lumin'a-i eterna. Mare e Dumnediēu!

Încetul cu încetul vocea dulce a preotului te farmeca și mai multu; întielesul cuvintelor se sterge, și la murmurul cerescu al vocii sante, întocmai cā baiatul care adōrme în Domnul, ochii ti-se închidu.

Nu dormi, dar capul ti-se dēbela în jos, — te cuprinde farmecul, și spiritul dtale plinu de doru sbōra în spațiu nemarginitu și pierē în universu.

Esundarea Tisei la Seghedin rupe redicatur'a calei ferate.

Simțământu sântu de iritațiune dulce, fanatismu sublimu! Si totusi se afla de aceia, cari suridu la acésta decorațiune frumósa, la acésta pompa, splendóre si musica ceréscă, care petrunde tóte nervele si cutriera creerii! Deplângemu pe acesti suridietori, cari nu întielegu, ce fericire inestimabila e d'a deschide atunce portile raiului, când ne place, si a ne apropiá de atâte ori de archangeli, de câte ori timpul ne iérta.

Dar ce folosu sè lamentámu în contra celor peccatosi? căci precum a đisu abatele Gélon cu manier'a sa farmecatóre: „Ánim'a nóstra e o cetatiue, în contra careia duhul întunerecului lupta în continuu!”

În ideia luptei eterne în contra acestei persóne puternice, este ceva ce însutesce puterea si magulesce fórté vanitatea. Ce fel, dómna! În cetatiu'a dtale singura; singura te lupti în contra duhului necuratu?!

Dar pst! Abatele Gélon își termina orațiunea în tonu obositu si tremurându. Drépt'a lui scríe în aeru semnul păcii. Apoi își sterge fruntea asudata, în ochii lui stralucesce o lumina ceréscă, se cobóra pe scar'a îngusta, si se aude sunetul regulatu al bastonului crisnicului, petrecându pe abatele în sacristia.

„E bine, asiá dara că a fost frumósa, ángerica mea!”

— Admirabila! când a đisu: „Mai bine sè pieru, decâtu . . .” tîni minte?

— Sublimu! si când a đisu: „Da, da, damele mele, dvóstre sînteti cocheté” ni-a tînutu o buna lecțiune! . . . vorbesce admirabilu!

— Admirabilu. Elu este unu omu dumnediescu!

AURELIA V.

Catastrof'a dela Seghedin.

Lipova 30 martie.

Stimate domnule redactoru!

Articulul grațiósei domnióre Emilia Lungu din nr. 21 al pretiúitei nóstre foi beletristice-sociale „Familia”, despre nobilul zelu filantropicu al locuitorilor din capital'a Banatului, îmi stêrni si mie boldul, că eu cá si unu fostu locuitoru în nefericitul Seghedin, si cá martoru al tuturor scenelor grozave urmate acolo cu ocașiunea esundării, sè dau o descriere cătu de debila despre catastrof'a, de care dóra nici unu orásiu de pe fađi'a paméntului n'a suferitu, celu puđin nu în asiá mare gradu.

Partea cea mai mare a publicului, care nu cumósce posițiunea Seghedinului, gándesce că Tis'a a esundatu nemijlocitu lánge orasiu. Dar nu s'a întemplatú asiá. Ap'a cam la departare de trei mile de orásiu a ruptu întariturile, în lungime cam de 20°, precum se vede si în ilustrațiunea din nr. presinte, si asiá a încunguratu orasiul.

Iérasi altii nu pricepu, că de unde s'a adunatu atáta grozavía de apa? Si mai multi întrebá, că déca locuitorii au vedíutu apropiându-se catastrof'a, de ce n'au parasitu orasiul de cu bunu timpú, scapându-si uneltele mai pretiúose?

Iéta dara trei întrebári, la cari voiescu sè respundu, întemeiându-me pe cele vedíute si esperiate de mine!

Enorm'a cantitate a apei se esplica prin împregiurarea, că esundarea — în ór'a în care a ruptu întaritur'a — a cadiutu de odata dealungul si latul Tisei peste 2', si cu asiá repeđime a venítu spre orasiu, încátu énsiisi inginerii statului au fost surprinsi, căci ei o presupuneau cu 48 de óre mai târđiu, de aice urmă o mare parte a confusiunii orásienilor.

Dupa ce valurile au mai ruptu o mulțime de

délme si a inundatu satele Algyó, Tápé, mai târđiu Dorozsma, din cari astadi nici urma nu se mai vede, ap'a se aflá deja lánge orasiu, si unic'a sperantiá se mai întemeiá pe redicarea délmei liniei ferate Alföld-Fiume. Aice s'au sacrificatu apoi sute de mii, aice a lucratu điu'a si nóptea cetatianul cel mai de frunte (de sila si nevoia,) în róndu cu điuasii, pâna ce catastrofa nimici tóte.

Veti fi cetitu si dvóstre prin foile magiáre, că locuitorii Seghedinului si-au aperatu de atâte ori orasiul de periculul apei. Inse de asta-data orasienu nu cores-punsera áșteptării, căci — fia din desconsiderarea pericolului, fia din caus'a resbunării în contra „domnilor” (precum vorbiáú ei,) cari li promisera multe, si în locu de a le realisé, au máncau sutele de mii contribuite pentru întarirea dèlmelor, — ei la întariturii nu mai cugetau, ci din contra, poporațiunea de jos se sva-tuía, cá — de va vini ap'a — cum sè ímnece pe toti domnii (dirigatori) orasiului. Resultatul acestor sgomote fu apoi publicarea statariului pe trei luni.

Cu astfel de ómeni deci nu mai erá de cugetatu la aperare. Tóta inteliginti'a vedíu acést'a; asiá s'au declaratú si cei doi ingineri englezí, cari sosindu la locul pericolului, vorbiáú cu cea mai mare indignațiune despre tóte lucrările de aperare.

Spre rușinea orásienilor celor laudati sîm silitu sè constatu, că ostasii au trebuitu sè-i prinda de pe strade si sè-i scóta din birturi cu baionetele la lucru.

Iéta si unu incidentu. Luni în 10 martie se respândi faim'a, că se vor spéndurá doi ómeni. În scurtu timpú se si adunara înainte casei orasiului la vr'o 200 de énsi. Atunce ostasii instruati formara unu cercu, încungiurara pe toti, i prinsera, si — i dusera la lucru.

Dar cu astfel de lucratori nu se putú face sporu mare. Ei se uitau la apa cătu erá de mare, si înjurau pe „domni”, cărorá li atribue si adi totu pericolul. Si đieu, de nu erau ostasii (románi) cari lucrau điu'a si nóptea, si de nu mai erau si alte ajutóre straine, Seghedinul se necá numai decâtu; dar acestia, dimpreuna cu inteliginti'a, erau p'áci sè scape orasiul. Inse vèntul gróznicu din nóptea de 12 l. c. stinse ori ce schinteia a mântuintiei, acela redicá valurile si catastrofa urmă.

Acum la întrebarea, că ce a folositu dara întariturile redicate cu sute de mii si cu atáta truda? — respundu, că acele au opritu ap'a multu timpú, dar în urma acést'a s'a urcatu la 5 stángei lánge întariturii, iér de aci cătu vedea ochiul — erá o mare, si catastrofa fu inevitabila.

Prin deseale faime de alarma, spiritele erau atátu de iritate, încátu ómenii s'au deprinsu cu fric'a. În flacare đí se respándeá vr'o scire falsa, că ap'a a ruptu întariturile, si fiindu că scirile aceste nu se realisau, nu le mai credea nimenea, ci toti credeau, că déca ap'a n'a esundatu eri, nici astadi nu va esundá. Ast'a încredere fu caus'a, pentru care atâte mii de suflete cadiura jertfa.

Pentru ce n'au fugítu orásienii de cu bunu timpú, scapându-si lucrurile mai pretiúose? Pentru că nimene nici n'a visatu de vr'unu periculu atátu de grozavu. Partea cea mai mare a orásienilor se temeá, că pe strade va fi apa cam de-o palma dóue si astfel se va înter-rumpe comunicațiunea. O parte mai mica cugetá la periculu mai mare, si de aceea toti orásienii în genere si-au pachetatu uneltele, si-au urcatu mobilele în podu, cugetându că acolo nu va ajunge ap'a; altii, acáror case erau mai slabe, își dusera mobilele în vecini, în case mai tari. Negutiatori) își zideau usile prevalelor, convinsi că astfel ap'a nu va puté petrunde în ele.

Asiá mai fia-care a socotitu, cá e asiguratu în contra potopului, si nimenui nu-i plesniá prin minte, cá înundarea sè fia atâtu de grozava, încâtu în unele locuri sè ajunga 2—3 stângenii si sè mature casele cladite de mosi-stramosi.

Astfel apoi darimându-se casele, tóta averea lor deveni préd'a valurilor.

Tocmai primii o epistola din Seghedin, în care mi se împartesiesce, cá din 7900 de case, numai 350 mai stau, dar a patr'a parte din aceste în totu momentul are sè se cutropésca, si cá ap'a nu scade mai nimica.

Dupa tóte aceste, asiú mai dori sè descriú catastrofa, înse simtu cá nu gasescu cuvinte prin cari sè zugravescu acésta nefericire înfricosiata. Am cetitu diuarele, cari relatau despre acea nópte, dar realitatea a fost numai palidu reoglundata în ele. Dar nici nu se póte altfel. Nu voiu încercá nici eu sè o schitezú. Tragerea clopotelor de alarma, bubuitul tréscurilor, vaetele ómenilor, renetele vitelor, siuerul vântului îngrozitoru, valurile ce clocotiau înspaimântatoru, tóte aceste în cadrul unei nopti întunecóse, formau unu tablou demonicu.

Deminetia nu mai erá o palma de paméntu uscatu, afara de dóue strade scurte, positiunea cea mai înalta în totu Seghedinul.

Locuitorii cari au scapatu, si cei mántuiti prin pontóne militare, toti s'au adunatu pe întariturile redicate în contra fluviului. Aice apoi se petreceau nişte scene, cari storceau lacrimi, cáci aice unu pruncu plângea pe tata seu séu pe mama sa, colo o femeia se vaitá dupa barbatul ei, mai încolo o mama ísi smulgea perul pentru cá si-a perdutu copilul; aice vecinul se mirá de vecinu, cá cum a scapatu, cáci erá p'ací sè se nece, — colo dóue némuri se vaerau, cá li s'a derimatu cas'a; unu baiatu spunea, cá mama sa s'a suitu în podu si cas'a s'a surupatu; altul se plângea cá vitele-i din poata s'au înecatú, si asiú mai departe.

Cei mai multi trecura podul în Banatu, parte se urcara pe nai'a cu vaporu, dar cei mai multi mersera la statiune, de aice fure expediti în vagóne de vite. Unde? Îndesiertu întrebai pe acesti nenorociti; ei íti raspundeau: „Nu scíu unde me ducu, dar me ducu sè nu-mi vedu locul peririi!“

Si eu am venitu cu ei, dar eu m'am rentorsu aca-sa sè-mi vedu parintii cari me credeau mortu.

I. OFICIRESCU.

Cronic'a lunei.

Diet'a a terminatu cu totul budgetul, si apropiatiunea s'a votatu fàra nici unu sgomotu. Dílele víitóre tóte aceste se vor primí si în cas'a magnatilor. Evenimentul celu mare al septemànei este abdicarea lui Ghyczy din presiedintia, depunéndu-si totu-odata si mandatul de deputatu. Acést'a s'a adusu la cunoscentia dietei în siedintia de mercuri. Jókai a tînutu o cuvéntare patetica, si a propusu, cá adunarea sè-si esprime în procesul verbalu regretarea si recunoscentia fàgia de acestu barbatu, ceea ce s'a primitu în unanimitate. Ghyczy si-a motivatu abdicarea prin betrânetie; dar se díce, cá adeverat'a causa ar fi o nentielegere óre-care între elu si ministrul presiedinte. Ghyczy si-a luatú remasu bunu si dela notari prin o scrisóre; iér sér'a a facutu câte o visita de adío în cluburile tuturor partidelor. În alta dí, joi, s'a si alesu altu presiedinte, Iosifu Szlávy. Opositiunea n'a candidatatu pe nimene. Camer'a a alesu o deputatiune de 25 membrii, spre a o represintá la nunt'a de argintu; cas'a magnatilor

a alesu asemene o deputatiune de 25 membrii. S'a votatu si conventiunea încheiata cu Români'a în privintia legaturii cáilor ferate. Comisiunea pentru instructiunea publica si-au încheiatu desbaterile asupra proiectului de lege pentru întroducerea limbei unguresci în scólele poporale, vineri ea si-a substernutu lucrarea dietei.

Budgetul României pe anul 1879 aréta la întrate 108.376,539 franci si la eşiri 107.873,765. Va sè díca acolo nu este deficitu, ci din contra escedentu.

În camer'a deputatilor Angliei, întocmai, cá în cas'a lordilor, s'au facutu desbateri fórté animóse din caus'a catastrofei suferite de englesi din partea zulusilor. Si aci s'a propusu unu votu de blamu, dar s'a respinsu cu 306 voturi în contra a 246.

Rocheport, renunitul pamfletistu francesu, a fost graçiatu de càtra presiedintele republicei francese. Astfel dènsul se va puté rentórcé în patria.

Împeratés'a Rusiei va darú armatei bulgare unu stégu, pe care îl va prédá în Sofi'a soçfa príncipelui Donducoff-Corsacoff în numele împeratesei.

Osman pasia se va imbarcá cu o mare suita militara pe unu iacht împeratescu, si va plecá la Livadia spre a salutá pe împeratul Alesandru.

Passanante va fi transportatu pe insul'a Elba, si acolo se va închide în penitenciarul Porto-Serajo.

Literatura si arti.

„Archiepiscopul si metropolitul Andreiu br. de Siaguna“, de Nicolau Popea, archimandritu si vicaru archiepiscopescu, a eşitu de sub tipariu. Acestu opu e premiatu de consistoriul respective sinodul arhidiecesei ortodocse române a Transilvaniei.

Vêrful cu doru. Precum afla „Timpul“, compositorul cantatei „Vêrful cu doru“, dl L. Lubici, pianistul curtii române, a fost invitatú de directorul Societãtii de musica din Londra, cá sè tramita tóte partiturile pentru a se începe repetitiile cantatei, care va fi represintata în curéndu în Convent-garden teatrul Reginei. Pies'a se va represintá cu tablouri víi, cari se vor schimbá mereu pe scena dupa întielesul teostului. Costumele naçionale române s'au tramisu din Buçuresci. Cantat'a va fi represintata si în concerte.

Di George Popu, secretariu de finançe si presiedintele oficiului pentru mesurarea competintielor din Alba-Iulia, a compusu unu opu intitulatu: „Îndreptariu practic — în tóte causele financiale pe bas'a legilor si ordinaçionilor valide în timpul presinte.“ Acestu opu s'a pusú sub tipariu în tipograff'a seminariale din Blasiu, în editur'a acesteia, de unde amu si primitu brosiur'a prima. Opu întregu va cuprinde 6—7 brosiure, fia-care brosiura cósta 30 cr., primele 4 brosiure de odata 1 fl. Bani stînt a se tramite la numit'a tipografia.

O colecçiune de anecdote a aparutu de curéndu în limb'a unguresca în Budapesta, sub titlul: „A magyar clerus adomákban“ (Clerul ungurescu în anecdote.) Acésta carte ni povestesc multe anecdote din viétia episcopilor, între altele gasimu în ea câteva si despre Siaguna, ceea ce o face interesanta si pentru noi Români.

Fr. Liszt a plecatu din Budapesta la Viena, de acolo se va rentórcé pe câte-va díle aice, apoi va merge la Weimar, unde va petrece unu timpu mai îndelungatu. Înainte de a plecá, la 30 l. tr. Sipos a arançiatú în onórea maestrului unu matinée, la care s'au executatu de càtra elevele lui Sipos, cea mai mare parte compositiuni de ale lui Liszt.

Ce e nou ?

Pentru nunt'a de argintu. Archiducii si archiducesele vor suprinde pe regin'a cu ocaziunea serbării nuntii de argintu cu o decorațiune de capu, care deja e gata la aurariul Biedermann în Viena. Acésta consta dintr'unu buchetu din flori de munti, ce înfașiseza buchetul pe care Maj. Sa regele înainte cu 25 de ani l'a daruitu miresei sale regesci.

Moștenitorul tronului Svediei si Norvegiei, principele Oscar-Gustav-Adolf, a sositu în septemân'a trecuta la Bucuresci, si a fost primitu cu pompa de către Domnitorul. Se dice, că scopul caletoriei principelui moștenitoru este să se logodéscă cu principes'a Paulina de Waldeck-Pyrmont, care de presentu se afla la matusi'a sa, Dómn'a Românilor. Mirele presumpțiv este veru bunu atâtu cu suveran'a României, câtu si cu principes'a de Waldeck.

Scandalul din Iasi. În urm'a celor relatate în nrul trecut, agentii poliținesci — precum ni spune „Stéu'a Rom.“ — au prinsu vr'o 70 de jidani din autorii principali si i-au pusu sub paza. Dupa sevêrșirea înmormântării rabinului, mulțimea jidovésca, aflându despre acésta arestare, se duse la comisie, si nevalindu în laintu cautau prin fortia a eliberă pe cei opriti. Subcomisariul, dupa ce înședar i învità să se retraga, face apelu la sublocotenentul, cerându-i ajutorul. Acesta trage sabi'a si se pune la usi'a unde erau arestatii. În acestu momentu sosescu jandarmii calari si împraștia mulțimea jidovésca. În diu'a următoare, când trebuia să se transporte cei arestati la temniția, jidovii se svatuiescu, că — din nou întrebuintându fortia — să-i elibereze; dar poliția i-a împrașciatu înainte de trecerea areștantilor.

Wirchow, renumitul profesoru germanu, caletorindu la Troia spre a face cercetări sciintifice, s'a opritu si la Bucuresci, unde a visitatu museul naționalu si a daruitu o deosebita atențiune tesaurului dela Petrosă (clóșc'a de auru), asemenea a cercetatu si alte stabilimente mai însemnate.

Regularea Oltului. Aflămu că în Transilvani'a, si deosebi în orasiul Fagarasiu, se ventiléza seriosu ideia regulării Oltului. Orasiul Fagarasiu a si scrisu în privinți'a acésta camerei comerciale si industriale din Brasiovu, îndegetându folósele mari cari aru rezultat din acea regulare.

Fetele din Seghedin vor avé totusi ceva folosu din catastrofa de acolo, de cumva se va adeveri scirea împarteșita de unu diuaru, că adeca mai multi tineri din Budapesta s'aru fi convorbitu că numai fete din Seghedin se-si ieie de soția.

Pentru Seghedineni s'a facutu colecta si în cercurile deputatilor. Partid'a guvernamentală a subscrisu 12,314 fl. Dintre deputatii români, au daruitu urmatorii dni: Traianu Doda 50 fl., Atanasie Răcz 25 fl., Nicolae Strevoiu 25 fl., Ioanu Mișicîu 25 fl., Alesandru Romanu 25 fl., George Szerb 20 fl., Ales. Pap 20 fl.

Unu procesu de pressa s'a pertractatu de currendu în Arad, pe care l'a intentatu ministrul de resboiu în contra redactorului diuarului germanu de acolo, pentru că acesta a scrisu, că la cumperarea cailor pentru armata se facu multe abusuri, si că se cumpera cu pretu mare niște cari rei. Că martori s'au ascultat, economul, primariul, capitanul Aradului, si altii. Toti au atestatu, că în adeveru s'au facutu abusuri. Curtea cu jurati au achitatu pe redactorul inculpatu.

Unu farmacistu român în Vatiu. Junele farmacistu român, dl George Radulescu, fiul dlui avocatului din Lugosiu Constantinu Radulescu, cumperându-si un'a din farmaciile din Vatiu, s'a asiediatu acolo, si la 1 aprilu si-a începutu activitatea pe carier'a sa, la ce i dorimu succesu deplinu!

O lebenitiă în aprilu. O alalta eri în bufetul camerei deputatilor a facutu mare sensațiune o lebenitiă. O lebenitiă în lun'a lui aprilu! Cine n'ar fi admirat'o? Unii credeau, că e numai o gluma séu vr'o imitațiune, si nu crediura pâna ce nu o pipaira. În adeveru eră o lebenitiă. Acésta póma rara în timpul de acuma fu tramisa de către unu locuitoru din Seghedin, carele o pastră sapata în pivniția, deputatului Novák. Dupa ce fu admirata, lebeniti'a se vëndu prin licitațiune, si o cumperă generalul Tür, cu 23 fl. Bani, firesce, se vor tramite la Seghedin.

Argintul. Timpurile se schimba, si de multe ori produce niște evenimente suprinďetóre. Astfel, d. e. cine ar fi crediutu la noi că argintul se n'aiba agio? Si iéta ivita si minunea acésta! De când nu mai este agio, banii de argintu începura a eși la lumina. Prin prevalii si ospetarii ómenii platescu mai bucurosu cu argintu decâtu cu hârtia. Înse, lucru curiosu! publicul care atăta timpu a ocaritu banii de hârtia, acuma nu primesce bucurosu florinii de argintu, pentru că sânt grei. Mai multu se plāngu ampioiati, cari în 1 l. c. primira 20% din plătile lor în argintu, căci le îngreună pré tare busunarele. Cei ce au plāti mai mici, suportara mai usioru sarcin'a acésta, dar cei ce capeta sume mai mari, avura ce să redice. În Viena deputatii la 1 l. c. si-au capetatu diurnele în argintu.

Din Maramuresi primimu scirea, că Români cari n'au subscrisu cunoscut'a petițiune, precum si aceea, cari au lucratu în contra ei, sânt espusi la multe neplaceri.

Politicii spanioli au datu svatul regelui Alfonso, că dupa espirarea doliului să se însóre.

Unu omoru grozavu s'a sevêrșitu ierasi în capital'a Ungariei. Septemân'a trecuta, vineri spre sâmbeta nóptea, servitorul (Madarász) al avocatului Mártonfalvy (jidanu) a omoritu pe stapânul sen. Deminétia ucigasiul a încuiatu usi'a, a dusu într'unu cuferu uneltele jefuite, apoi mai târdiu a mersu la mama ucisului, spunându-i să nu-si aștepte fiul în diu'a aceea, căci a plecatu în caletoria. Apoi a remasu tóta diu'a la nenorocita mama, a servitu la mésa, a jucatu ciardasiu cu servitórele, tóta nóptea a petrecutu cu prietenii sei si a trei'a di deminétia a plecatu spre Aradul nou. Poliția aflându cele petrecute, numai decâtu a telegrafatu în tóte părțile si a tramisu agenti să prinda pe ucigatorul. Ucigatoriul s'a si prinsu în Arad, de unde fu transportatu la Budapesta. Elu recunoscu fapt'a sa criminală, dar banii jefuiti deja mai toti i-a spesitu. E de însemnatu, că densus abia a trecut de 18 ani.

Apropiându-se finea treiluniului jan. — mart., rogămu pe accia ale căror abonamente vor espiră, să binevoiéscă a le rennoi de timpuriu! În treiluniul acesta amu datu mai multe suplemente, ma — de si n'amu promis — auneori amu ilustratu si nrul de joi. În viitoru asemenea vom dá din când în când suplemente; si numai dela spriginul publicului va atêrnă, că si nrul de joi să contîna totu-de-una câte o cóla întréga.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : **IOSIFU VULCANU.**